

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ISBN 978-606-550-312-0

SFÂNTUL CUVIOS PAISIE AGHIORITUL

Viața, Slujba, Paraclisul și Acatistul

Traducerea și îngrijirea ediției
MĂNĂSTIREA NERA

EDITURA EGYMENIȚA

2018

Respect pentru oameni și cărți

Viața Sfântului Cuvios Paisie Aghioritul	5
Slujba Cuviosului și de Dumnezeu purtătorului Părintelui nostru Paisie Aghioritul	23
Paraclis sau Canon de mângâiere către cel întru Sfinți purtătorul de Dumnezeu Părintele nostru Paisie Aghioritul	69
Acatistul Cuviosului și de Dumnezeu purtătorului Părinte Paisie Aghioritul	87

Distribuție:

S.C. Egumenița S.R.L.

O.P. 1, C.P. 150

800720 Galați

tel./fax: 0236-326.730

e-mail : editura@egumenita.ro

www.egumenita.ro

VIATA SFÂNTULUI CUVIOS PAISIE AGHIORITUL

Părintele Paisie Aghioritul s-a născut în anul 1924, la data de 25 iulie, în satul Farasa din Capadocia, sat ce păstra atât tradiția ortodoxă, cât și elenismul. Părinții săi, Prodromu și Evloghia, erau rude ale sfântului Arsenie Capadocianul, iar pruncul este botezat chiar de către acesta, primind numele lui.

Micul Arsenie, împreună cu întreaga familie, se mută în Grecia în timpul schimbului de populație din același an, 1924, stabilindu-se la Konița. Primind o educație creștinească și însuflețit fiind de istorisirile despre sfântul Arsenie, încă din copilărie își întemeiază „pe piatră” evlavia și râvna pentru nevoințele monahicești. Aceasta l-a îndemnat încă și mai mult să fie sârguincios la îndeplinirea îndatoririlor sale familiale și creștinești.

La vârsta de 15 ani se învrednicește de vederea lui Hristos, fiindu-i alungată astfel orice

urmă de îndoială semănată de cei rău-voitori în inima sa nevinovată și simplă. În anul 1945 este înrolat în armată, mai întâi la Navplio iar mai apoi la Agrinio, ca transmisionist. Acest fapt, ce îl va ține departe de lupta cu arma în mână, a fost răspunsul Maicii Domnului la dorința sa de a nu fi pus în situația de a ucide vreun om în timpul războiului. Acesteia cuviosul îi făgăduise că se va îngriji de restaurarea mănăstirii ei de la Stomiu. Prin noblețe sufletească și jertfire de sine se remarcă printre ceilalți soldați, care înțeleg că se pregătește să devină monah.

Credința neclintită, ajutorarea celorlalți, evlavia și simplitatea îi aduc deopotrivă prețuire, dar și nedreptățiri. După aproape cinci ani de slujire a patriei, în martie 1950, își ia livretul militar de la Makrakomi, Lamia. Rămânând apoi pentru scurtă vreme în Konița, pleacă în Sfântul Munte Athos, căutând îndelung o călăuză în viața duhovnicească, un stareț căruia să i se încredințeze în supunere și ascultare. În acest scop vizitează Kavsokalivia, Schitul Sfânta Ana, Noul Schit și alte locuri sihăstrești, nesimțind totuși chemare dumnezeiască să rămână undeva.

Puternicul simțământ al datoriei îl face să se întoarcă temporar în lume, spre a fi de ajutor familiei sale aflată în nevoie. Își reia, așadar, meseria de tâmplar, dar în același timp își continuă în ascuns și nevoințele, până când se ivește din nou ocazia plecării. Pornește a doua oară către Sfântul Munte în anul 1953, și se închinoviază la Sfânta Mănăstire Esfigmenu, unde trăiește ne-numarate încercări, ispite și arătări demonice. Pe 27 martie 1954, este tuns rasofor cu numele de Averchie. Având ascultarea de paracliser, în timpul unei sfinte Proscomidii se învrednicește de vederea lui Hristos ca Prunc ce se junghie prin mâna preotului.

Prin rugăciune, trezvie și citirea scrierilor ascetice se curățește de patimi, iar ascultările ce îi sunt încredințate le împlinește chiar și în condiții greu de închipuit, aproape mucenicești. Startornicindu-și astfel în suflet o bună temelie duhovnicească și simțind chemare spre viețuirea isihastă, cu binecuvântarea lui Dumnezeu și a starețului său, caută în continuare un loc prielnic pentru liniștire, ajungând în cele din urmă, în martie 1956, la Mănăstirea Filotheu.

Avea o măsură atât de mare a lepădării de sine, încât la strămutarea sa de la Esfigmenu la Filotheu nu și-a luat decât raso, punând-o într-o bocceluță cusută de el ca traistă din covorașul pe care își făcea metaniile. Fiind tot mai greu încercat de diferite boli trupești, este trimis la Konița pentru tratament. Odată ajuns acolo, nu acceptă să locuiască decât printre străini, deși ar fi putut sta în casa părintească, vădindu-se astfel adevărată sa lepădare de toate cele din lume și dorul de a trăi dumnezeiasca dragoste față de întregul Adam.

Pe 3 martie 1957, este tuns în schimă cu numele Paisie, în cinstea mitropolitului Paisie al II-lea al Cezareei, originar din Farasa. Sufletul său însetat de a se preda cu totul lui Hristos îl îndeamnă să îi cerceteze pe mulți dintre părinții îmbunătățiți, pentru a se folosi de pilda și de sfaturile lor.

După o vreme, în 1958, primind o nouă descoperire dumnezeiască, merge înapoi în Konița pentru a reînnoi Mănăstirea Stomiu, după făgăduința dată Maicii Domnului pe când era militar, și pentru a întoarce la Ortodoxie pe sătenii

nevoiași ce fuseseră amăgiți de prozelitismul sectar.

În luna octombrie a aceluiași an, ajungând la Kerkira împreună cu un fost tovarăș de arme, dezgroapă moaștele cuviosului Arsenie.

În 1961, pleacă din nou spre Sfântul Munte, dar se reîntoarce la Stomiu pentru o scurtă perioadă de timp.

Arzând lăuntric de dorul de a petrece cu Dumnezeu mai mult decât cu oamenii și dorind liniștirea, primește înștiințare de sus că trebuie să meargă în Muntele arătării lui Dumnezeu, Sinai. Astfel, părăsește definitiv Mănăstirea Stomiu la 30 septembrie 1962, spre întristarea locuitorilor Koniței, ce vor păstra de acum cu sfințenie și adâncă prețuire amintirea sa.

Cumpătarea, râvna pentru asceză, curăția lui sufletească, dar și priceperea în prelucrarea lemnului, se fac cunoscute în mănăstirea sinaitică a Sfintei Ecaterina. După o scurtă ședere aici, cuviosul se retrage ca pustnic în diferite sihăstrii, cum ar fi cea a Sfinților Galaction și Epistimi, a Sfântului Ștefan sau a Sfântului Gheorghe Arselaitul, unde își sporește nevoințele și se îngrijește

să dea milostenii beduinilor din ce primea de la mănăstire pentru rucodelia sa.

Lupta față către față cu cel viclean, dar și cercetarea harului dumnezeiesc cresc în intensitate, sfântul punându-și mereu nădejdea numai în Stăpânul Hristos. Trăia o viață cu adevărat pustnicească, într-o desăvârșită neagoniseală, toată „averea” lui fiind o cutie de conserve ce îi servea deopotrivă drept ibric pentru ceai, cratiță, farfurie și pahar. Nu avea nici felinar și nici lanternă, ci doar o brichetă pentru a vedea puțin prin întuneric și a-și aprinde focul, iar ca hrană, câțiva pesmeți și ceai.

După un timp, pleacă din nou în Sfântul Munte, stabilindu-se de această dată la Schitul Ivirului, aflând în „Chilia Sfinților Arhangheli” un loc prielnic pentru isihie, și unde primește și ucenici. La 11 ianuarie 1966, la „Coliba Cinstitei Cruci” de pe lângă Mănăstirea Stavronichita, este tuns în marea și îngereasca schimă de către duhovnicul său, ieroschimonahul rus Tihon, un încercat nevoitor în războiul nevăzut.

Din pricina unei boli de plămâni, se internează într-un spital din Tesalonic, unde întâlnește,

prin pronia lui Dumnezeu, câteva tinere evlavioase doritoare de viață monahală, care îi oferă sprijin prin donarea de sânge, atât de necesară în urma operației suferite la plămâni. Dorind să le răsplătească, sfântul le ajută să întemeieze o mănăstire, cunoscută mai apoi ca Sihăstria Sfântului Ioan Teologul din Suroti, lângă Tesalonic. La sfatul părintelui Tihon, se stabilește în Katunakia, la Coliba lui Ipatie românul, pe data de 11 iulie 1967, unde, în pustia lipsită de orice mângâiere omenească, se bucură de noi cercetări ale dumnezeiescului har.

Mai târziu, arhimandritul Vasile, egumenul mănăstirii Stavronichita, îl cheamă să ajute la reorganizarea obștii de acolo, aflată la început de drum. La scurt timp însă, duhovnicul său, aflat pe patul de moarte, dorind să îi dăruiască ultima binecuvântare, îl cheamă la „Coliba Cinstitei Cruci”. Rămâne aici până la data de 2 martie 1969, nevoindu-se în rugăciune pentru întreaga lume și supraveghind bunul mers al mănăstirii.

În urma unei încredințări lăuntrice, începe să primească și închinători pentru a-i sfătui pe calea mântuirii. La 21 februarie 1971, în timp ce